

Кір БУЛИЧОВ

Це ти, Алісо?

Корабель «Пегас» летів до сусідньої галактики. Тільки-но він вийшов із суперстрибка, як Аліса Селезньова побачила на екрані корабель, що летів назустріч.

— Тату! — вигукнула Аліса. — Я цей корабель десь бачила.

— Дивно, — відповів професор Селезньов. — Тут не був ще жоден земний корабель.

— Не подобається мені це, — зауважив капітан Полосков. — Це добром не скінчиться.

Вже за кілька хвилин стало очевидним, що Аліса мала рацію. Всім уже траплялося бачити цей корабель: на його борту був напис: «Пегас».

Невдовзі кораблі так зблизилися, що увімкнувся відеозв'язок. І на екрані, перед яким стояв капітан Полосков, з'явилось обличчя другого Полоскова. Перший Полосков так здивувався, що спершу навіть не візнав себе.

— Ви звідки летите? — запитав він свого двійника.

— З Землі, — відповів той. — А ви?

І зразу ж обидва капітани замовкли й втнули очі один в одного.

— Напевне, це оптичний ефект, — мовив професор Селезньов.

— І ми бачимо самих себе, — продовжив його двійник з екрана. — Але чому тоді ми говоримо не одночасно?

— Тату! — вигукнула Аліса. — А може, в тебе був брат близнюк?

— Тоді й ми з тобою близнюки, — сказала з екрана друга Аліса.

— Приготуватися до стикування, — наказав перший капітан Полосков.

— Підготуватися до стикування, — озвався луною другий капітан.

...Аліса першою підбігла до переходного люка. За нею вийшов Полосков з пістолетом у руці.

— Навіщо ти так? — здивувалась Аліса.

Не виключено, що там перевертні, — пояснив капітан, — космічні пірати. А в мене на борту дитина.

У цю мить люк відчинився. Потойбіч люка стояла друга Аліса, а за її спину — другий Полосков з пістолетом.

Відразу ж перший професор Селезньов забрав пістолет у першого Полоскова, а другий — у другого. Вони підійшли один до одного і привіталися.

— Тату, — хором вигукнули обидві Аліси. — Скажи, що це означає?

— Найімовірніше, — відповів професор, — у цьому вине викривлення простору. В цій точці стикнулися два паралельні світи. В них все однакове... чи майже все.

Аліса уже все зрозуміла і сказала своїй близнючці:

— Ходім до мене.

— Ні, — відказала та, — ходім до мене.

— У них навіть характери однакові, — засміялися Селезньови.

Коли Аліса опинилася в каюті другої Аліси, вона найбільше здивувалася з того, що на такому ж, як у неї, столику там були розкладені такі ж подарунки для її однокласників. Вона підняла голубу мушлю і запитала:

— Це ти для кого везеш?

— Звісно, для Пашки Гераскіна, — відповіла друга Аліса.

І дівчатка розсміялися.

— Цікаво, — запитала тоді друга Аліса, — в нас все повністю співпадає чи щось і відрізняється? Давай перевіримо.

І вони почали досліджувати обидва кораблі, щоб знайти різницю. Тим часом професори Селезньови обговорювали проблеми викривлення простору, а капітани Полоскови скаржилися один одному на неслухняних Аліс.

За годину, поки кораблі летіли разом, дівчатка обниншорили обидва кораблі.

Пролунав сигнал комп'ютера. Кораблям час розлучатися, бо інакше вони загубляться у просторі й ніколи не повернуться додому.

— Прошу всіх зібратися біля переходної камери, — сказав професор Селезньов.

За хвилину обидва екіпажі стояли там.

— Я знайшла! — вигукнула Аліса. — В нас на камбузі зелена каструлля, а у вас — синя!

— І я знайшла! — озвалася друга Аліса. — В нашого Полоскова вуса довші.

— Давайте прощатися, — сказав Селезньов. — Залишилося дві хвилини. В майбутньому ми налагодимо постійний зв'язок між нашими світами. Сподіваюсь, ніхто не перепутав корабель?

Усі засміялися і почали прощатися. Було трохи сумно — зустрілися з самими собою, а треба розлучатися.

Потім люк зачинився, і Аліса слідом за старшими перейшла на капітанський місток. Вони бачили на екранах обличчя нових друзів. Потім зв'язок урвався, і другий «Пегас» перетворився на зелену зірочку на дисплей.

Аліса пішла до своєї каюти, щоб записати в щоденник події цього неймовірного дня.

«З нами стала дивовижна пригода», — написала вона і зупинилася. Щось негаразд.

І тут вона зрозуміла: вся сторінка до останньої фрази була написана чорним чорнилом, а остання фраза — синім.

Який жах! — подумала Аліса. Виходити, тепер вона — не вона, а її тато — чужий. Вона не помітила в біганині, що залишилася на чужому кораблі. Треба негайно сказати... Але яке це буде горе для батька! І для капітана Полоскова! І для мами! Ні, доведеться зберігати таємницю протягом усього життя.

Тут відчиналися двері, і в каюту зайшов батько.

— Алісо, — сказав він, — ти не взяла випадково мою синю ручку? А то я дивлюся — в мене ручка з чорною пастою. Мабуть, твоя

— Ой, моя! Як ти мене обрадував. Виходить, я твоя дочка!

Переклада з російської
Валентина МИТРОФАНОВА.

